

Год. I.

София, 10 Декемврий 1919 г.

Брой 4.

Македония

ОРГАНЪ НА ИЗПЪЛНИТЕЛНИЯ КОМИТЕТЪ НА МАКЕДОНСКИТЪ БРАТСТВА.

20 ст. БРОЯТЪ.

В. МАКЕДОНИЯ
излиза
СРЪДА и СЖБОТА

Редакция и Администрация
Улица Вѣслецъ № 47
Телефонъ № 539.

Абонаментъ въ прѣплата:
За 1 година . . . 20 лв.
За 6 мѣсеца . . . 12 лв.
За 3 мѣсеца . . . 6 лв.

„АКО ВСЪКИ СЕ НАСТАНЯВАШЕ ДОМА СИ...“

Вѣстникъ „Temps“ смѣта подписаната конвенция между България и Гърция за изселване на етническитѣ меншества за начало на едно помирение на Балканитѣ и се радва, че това помирение се е подписало на френска територия. Голѣмата тревога у насъ, прѣдизвикана отъ първото извѣстие за изселването, сега, когато става ясно, че е дума въ тая конвенция само за уреждане взаимното и доброволно изселване, намалѣ, безъ да е изчезнало безпокойството. Ние имаме всичкото основание да твърдимъ, че намѣрението на Венизелосъ е да разреши българския елементъ въ южната частъ на родината ни и да ускори по този начинъ нейното погърчване.

Нашиятъ страхъ и безпокойство се усилватъ и отъ мисълта на в. „Temps“ какво причината, балканскиятъ полуостровъ да е огнище на конфликти е „че населенията не сж само съседни, но и тѣсно смѣсени. Ако се тури край на това смѣсване, ако всѣки се настаняваше у дома си, нѣма да се вмѣсватъ националнитѣ аспирации.“ Не иска ли да каже в. Temps, че за да настане миръ, това изселване и размѣстване трѣбва да стане непрѣменно? Тукъ е нашето опасение! Доброволно изселване нѣма да стане, защото е невъзможно стотицитѣ хиляди българи, които живѣятъ на компактни групи и съставляватъ отъ всѣкога изключително болшинство отъ населението въ Леринската, Воденската, Енидже-Вардарската, Кукушката и пр. кази, да напустнатъ своитѣ огнища, своята скъпа земя и да се опжтатъ въ малката България! Г. Венизелосъ нѣма да успѣе въ своитѣ намѣрения, освѣнъ чрѣзъ насилническо изселване, като онова, до което прибѣгнаха младотурцитѣ, за да изпждатъ българитѣ отъ Тракия! А стане ли това, тогава не умиротворение ще настане на Балканитѣ, а ще се увеличи и изостри враждата между балканскитѣ народи, защото къмъ стотицитѣ хиляди изгнанници въ България ще се прибаватъ други стотици хиляди озлочествени и озлобени българи, които ще въздишатъ по своята свидна родина и ще проклинатъ. Сериозно ли мисли в. Temps, че може да помири българския народъ съ сръбския и гръцкия пакъ чрѣзъ системата на изселването? Но кждѣ е тогава спасението? Въ втората половина отъ цитираното отъ в. „Temps“: мирътъ ще настане въ балканитѣ „ако всѣки се настаняваше у дома си...“ Тази политика да си остане всѣки у дома си е политиката на умиротворението. Всѣки знае кой е нашиятъ домъ, до кждѣ е нашата татковина. Учени и политици я сочеха дълги години, а сега могатъ безпогрѣшно да се установятъ нейнитѣ граници. Българитѣ оставени подъ гръцко, сръбско и ромжнско робство отъ конференцията въ Парижъ, сж въ своя озлочественъ и оскверненъ домъ и най-малкото условие за миръ е да имъ се позволи да останатъ тамъ като българи, щомъ като конференцията не постави истинскитѣ граници между народноститѣ въ Балканитѣ.

Пълно успокоение на Балканитѣ,
разчистване пътя къмъ едно мирно
съжителство между народноститѣ,
ще се постигне не по пътя на ус-
тройването и насърдчаването екзоди
и то само на българския народъ, а
по пътя на искреното приемане по-
литиката: „Ако всѣки се настанява-
ше у дома си. . .“

Н. Т.

